

Zondagmorgenbijeenkomst
Groep B
2nOctober 1955

O.D.V.

's-Gravenhage

Goeden morgen, vrienden,

Wij zullen dan deze morgen trachten om verder door te dringen naar wat hogere sfeer. Ik kan U natuurlijk niet garanderen, dat alles onmiddellijk lukt. Het ligt echter in onze bedoeling eerst nog wat voort te gaan op het thema, dat we ook op de eerste bijeenkomst van deze groep gebruikt hebben, n.l. op de waarheden, die uiteindelijk liggen op de achtergronden van elke grote leer en die ook in het Christendom- schoon tegenwoordig haast vergeten- steeds weer werden genoemd.

Er is n.l. een tijd geweest, dat het Christendom zijn eigen geheimscholen kende. Sederdien is er veel tijd over heengegaan. Men weet op het ogenblik zelfs niet meer het verschil tussen de profeet Johannes en de apostel Johannes. En toch is het deze lievelingsleerling van Jezus geweest, die buitengewoon veel leringen heeft gegeven aan het Christendom in de eerste dagen.

Want Jezus' leer was niet alleen een leer zonder meer, een leer van naastenliefde en verlossing, gebaseerd op een persoonlijkheid. Jezus' leer was gebaseerd op een kennis van het totaal der wetten, die op deze wereld tot uiting komen. En zo is het begrijpelijk, dat hij in de termen van zijn tijd, van zijn wereld, getracht heeft om de mensheid althans enige leiders na te laten, die in staat zouden zijn een kern te vormen, een groep, die over de gehele wereld en door alle tijden heen de verlossingsboodschap zou uitdragen en zou kunnen vertellen, waarom Jezus de weg en de waarheid was.

Want dit zijn de punten, die in het geloof verloren gaan. Dit zijn de zaken, die voor sommigen aanvaardbaar worden. Niet door het feit, dat ze gezegd zijn. Maar door het feit, dat ze niet begrijpen waarom en hoe.

Zo wil ik dan beginnen U enkele citaten voor te leggen; ondertussen zullen wij dan zien, of wij verbinding kunnen krijgen met iemand, die ons hierover een nadere uiteenzetting nog kan geven.

Er werd ongeveer 14 jaren na Jezus' dood n.l. gesproken over dit wonderlijke gezegde: "Want ziet, Ik ben U de weg en de waarheid". Een het is begrijpelijk, dat de eerstevraag was: "Is Jezus dan de enige weg"? Daarop werd het volgende antwoord gegeven:

"Er zijn vele wegen. Want er bestaat geen weg in de schepping, die niet uiteindelijk tot God leidt. Maar zoals er paden zijn, die langs vele omwegen in grote steden met veel kosten en tijdverlies uiteindelijk tot het doel voeren, zo zijn de meeste paden des levens. Slechts zij, die de weg kennen, zijn in staat om b.v. als koerier in een derde, ja een vierde van de normale tijd met minder kosten en uiteindelijk minder krachtverlies eenzelfde weg af te leggen langs de geheime paden, die door de bergen gaan.

"Degeen, die langs de grote weg gaat, loopt gevaar overvallen te worden door rovers. Dengene, die het pad door de bergen gaat, zal niemand storen. Want men weet, dat degenen, die daar gaan, geen rijkdommen met zich voeren".

"Jezus nu- kennende de goddelijke wetten, verzonken geweest zijnde met geheel zijn wezen in de goddelijke kracht en terugkerend, om dit weten ook aan anderen mede te delen - kende de korte wegen tot de bewustwording. Zo leidt hij de mens tot de Vader, kort, snel, maar niet zonder gevaar. Zo is Hij U het smalle pad, Hij is U de weg, Hij zegt U ook de waarheid, omdat in Zijn weg alle wetten verwerkt zitten, die in het Goddelijke tot uiting komen".

Toen de leerlingen dit verwerkt hadden, hebben ze later deze vraag gesteld: "Wat is dan de weg"? Want Jezus zegt, dat Hij de weg is.

Het antwoord hierop is het volgende: "Een weg is een middel tot bereiking. De weg is dus Het middel tot bereiking, het beste middel om tot een doel te komen. Het is een gebaand spoor, dat geen mogelijkheid tot dwaling overlaat. Jezus nu heeft U door zijn studies, zijn leringen en zijn leven De weg gewezen. Het enige pad, waarvan men niet af kan wijken. Een op dit pad staan verschillende wegwijzers, die niemand kan misachten. Ze zijn meer kenbaar dan de grensstenen, die U tonen, waar de vallei der Grieken begint. Zij zijn meer opvallend dan de grote torens, die heidense vorsten hebben opgericht aan de

aan de grens van hun rijk. Want ziet, wie Jezus' pad wil volgen, behoeft zich slechts af te vragen, : "Hoe is dit voor mijn naasten"? En kan hij antwoorden : "goed", dan weet hij, dat hij niet van het pad is afgedwaald.

De waarheid ligt verborgen in de eenheid der dingen. Jezus was de openbaring dier eenheid in een begrensde vorm. De vraag, die daaruit voort komt, is natuurlijk : "Ja, maar was Jezus dan de kern der dingen"?

Antwoord: "Neen. Niet de kern der dingen was Hij. Hij was slechts een uiting daarvan. Want datgene, dat leeft in alle leven, dat woningen bouwt voor alle zijn, dat wat de Vader ~~is~~ en de Grote Heer, was in Hem wel geuit. Maar hijzelf was niet de Vader, noch een deel van de Vader, afgezonderd, omdat de Vader Zich wilde uiten of openbaren.

Hij was een mens uit zeer oude tijd, van vóór uw wereld. Een mens, die zijn God bereikt heeft, maar weet, dat slechts één ^{doel} ~~aan~~wording Aller dingen een volledige openbaring Gods mogelijk is voor ~~als~~ het Zijnde."

Waarheen voert ons dan de weg? De weg voert tot de eenheid. Want ziet, wanneer de grenzen vallen, wanneer mens en dier en wereld één zijn geworden, zo zijn zij ook één geworden in de goddelijke kracht, die in hen leeft. Uit deze eenheid komt een Groot bewustzijn voort, dat U toont hoe alle leven en alle bestaan is Leven en Bestaan in het Huis des Vaders waarin ieder zijn plaats en woning vinden kan.

"Waarom moeten wij deze weg gaan?"

"Er is niemand, die U dwingt de weg te gaan. Gij kunt deze weg nemen of verlaten. Maar wel zeg ik U: Wee hem, die de weg verlaat, nadat hij ze een tijd gevolgd heeft, Want dan is het haast onmogelijk, om de Grote weg, de kostbare weg te vinden en te volgen. Dan is men omringd, omgeven door afgronden en ravijnen.

Want weet, dat wie de wetten gevolgd heeft en ze verwerpt, staat in een wildernis. Omdat hij in zichzelf een bewustzijn heeft geschapen, dat geen terugkeer tot een laag peil mogelijk maakt, en in het "IK" een verwijt schept voor elke afwijking van de erkende wetten."

Is het dan niet gevaarlijk om Jezus' weg te gaan?

"Het is niet gevaarlijker Jezus' weg te gaan dan de grote weg, Want ziet, brengt de grote weg meer comfort met zich mee, meer genot en meer gemak; het smalle pad biedt ons de gevaren van smalle gaanderijen en diepe afgronden, van wonderlijk verborgen voortgang".

"Wanneer wij beide paden vergelijken, kunnen wij slechts zeggen: Ziet, wie het smalle pad kiest, gaat - zich bewust van de moeilijkheden van de weg - een weg banen naar het bewustzijn. Hij zal niet verslappen en wakend zal hij kunnen volbrengen, waar zij, die het brede pad volgen, insluimeren.

"Zo zeg ik U: De keuze is de Uwe. Maar hebt ge een keus gedaan, zo volg het pad."

"Waarom is Jezus dan "Het leven en De waarheid"?"

"Zij, die de brede wegen gaan, die elke mens gaat volgt, sluimeren in. Zij beleven niet bewust al datgene, dat de schepping hen biedt. Zo gaan zij als levende doden hun weg, tot de plotselinge gebeurtenis, het plotselinge ongeval, hen dwingt tot realisatie wie en wat zij zijn.

Zij, die het smalle pad gaan, weten. Zo is het pad de waarheid, omdat de mens daarin zichzelf niet verliezen kan..

Zo is het pad het leven, omdat degenen, die dit pad gaat, het bewust moet gaan of ... ten onder gaat."

Met deze citaten uit de vroeg-Christelijke leringen heb ik getracht U iets te bewijzen; n.l. dit: Dat het bij Jezus niet gaat om een leer, dat het in het Christendom niet gaat om de aanvaarding van feiten, maar om de wijze, waarop men de waarheid zoekt. Het is geen aanvaarding en een verlossing zonder meer. Het is een realisatie van waarden, waarna men zelve, geleid door hetgeen Jezus ons getoond heeft, gesteund misschien ook vaak door zijn krachten, moet trachten het moeilijke pad te gaan, dat hij ons heeft getoond. Wetende, dat wij zo het einddoel sneller kunnen bereiken, dat wij intenser zullen leven gedurende de tijd, dat wij zoeken en dat voor ons de waarheid steeds scherper omschreven zal bestaan, waar zij voor anderen steeds verhuld blijft in de wereld van waan.

Want dit is het verschil tussen degenen, die doelbewust een pad gaan, die doelbewust een weg zoeken naar de werkelijkheid van het leven en degenen, die zich door het leven laten voortstuwen.

Wanneer je de brede en gemakkelijke weg gaat, die het leven je normalerwijze stuwt, dan droom je. Dat pad biedt niet voldoende moeilijkheden, noch voldoende afwisseling. Je droomt. En de wereld, die je rond je ziet, is niet een werkelijkheid, maar een schepping van je eigen persoonlijkheid.

persoonlijkheid.

Die schepping kan schoon zijn of vol van verschrikking. Want hoe het pad zich aan U zal tonen, is afhankelijk van Uw wezen.

Wanneer gij echter gekozen hebt en met volle inzet van Uw wezen streeft naar de verwerkelijking van het ideaal, dat ook Jezus U voor ogen heeft gesteld, dan hebt ge geen tijd tot dromen. Dan moet ge hard zijn en gehard. Niet hard tegenover de medemens, maar hard vooral tegenover Uzelve, gehard tegenover de waarheden, die ge liever niet zoudt willen horen.

Dan moet ge de werkelijkheid aanvaarden. En omdat ge haar aanvaarden moet, zult ge leven en sterker en sterker worden, in plaats van in Uw dromerijen verslappend, als een machteloos wezen ten prooi te vallen aan al datgene, wat Uw weg en voortgang daarop tijdelijk zou willen verhinderen.

Alle wegen lijden tot God. Maar Jezus is de weg. Hij is niet één weg. DE WEG, het korte pad der bewustwording. Vóór hem zijn er anderen geweest, die hetzelfde pad zijn gegaan. Na hem zullen er komen, die opnieuw dit pad zullen banen en wijzen. Want de mensheid vergeet snel.

Of gij dit pad gaat is niet beslissend voor Uw aanvaarding door God. Maar wél beslissend voor Uw aanvaarding van het leven door Uzelve. Wel beslissend voor een snelle bereiking van bewustzijn of een nog lang verzonken zijn in dromen.

Nu ik U deze inleiding heb gegeven, kunnen wij misschien daaraan toevoegen een vriend, die via een tweede contact zich tot U wil richten, juist sprekende over deze dingen.

Ik wil U er bij zeggen, dat wanneer het normaal een van onze meer bewuste sprekers zou zijn, het tweede contact niet noodzakelijk zou kunnen worden genoemd. Het is juist noodzakelijk, omdat we een groter afstand trachten te overbruggen dan normaal.

Misschien dat we, hechter nog tot eenheid komende dan nu, eens er in zullen slagen, om dergelijke contacten onmiddellijk te leggen. Thans zult ge het nog moeten stellen met een vertaler: een vertaler echter, wiens vertaling - dat kan ik U verzekeren - zo volledig en zo goed mogelijk zal zijn. Hij zal U spreken over deze dingen vanuit zijn eigen wezen en bewustzijn, dat nog anders is dan het onze en verder ziet.

Ik voor mij, neem afscheid en zal na deze spreker niet meer het woord tot U richten, omdat dergelijke woorden aan te vullen of te commentariëren een misachting zou zijn van de sfeer, waaruit ze voortkomen.

Ik wens U een prettige Zondag.

Pax Vobiscum.

Mijne geliefden, in oude dagen heeft men getracht te bewijzen, dat men Jood moest zijn, vóór men Christen kon worden. Men heeft gezegd: "De besnijdenis is noodzakelijk voor een ieder, die het pad van Jezus, de Koning, wil volgen".

Dit echter is een dwaasheid. Toch worden er voorwaarden gesteld voor een ieder, die de Christus-leer met zich wil dragen en verwerklijken.

Om Christen te zijn, moet men in de eerste plaats mens zijn. Mens zijn betekent: niet tot speelbal worden van de drang, de begeerten en de onrusten in Uw eigen wezen.

Mens zijn betekent: Mens zijn in elke zij van het woord, maar beheerst en meester blijvende over Uzelve.

Mens zijn betekent: De medemens zien als een deel van het totale bestaan, dat tegenover je verantwoording vraagt.

Zo zijn de oude waarheden vervormd en vernieuwd in Uw tijd, in Uw wereld gekomen, en het wordt ons moeilijk, terug te vinden, de oude eenvoud, in hetgeen men in Uw dagen nog de leer van onze Meester noemt.

Een weg te gaan, van sfeer tot sfeer, zoals hij ze ons getekend heeft betekent vaak een verloochenen van wat anderen als schoonheid en bewustwording ervaren.

Men kan niet gaan en zichzelf zien als een mens of geest in verheerlijkte toestand of vorm. Men kan niet gaan en zichzelf voorhouden, dat men goed en volmaakt is. Want zijn weg is de weg van het vuur, dat de mens zichzelf verteert. Zoals eens het vuur op mij is gevallen en mij verteerde. De vlam, die mijn leven lang mij heeft voortgejaagd naar volmaking, mij steeds heeft doen zoeken naar groter en dieper waarheid, naar juister en beter uitdrukking van wat ik voelde als de kern van mijn wezen, als de kern ook van Jezus' pad, zoals het voor mij bestaat.

Ik wil U, kinderen der mensen, trachten mee te delen, wat voor mij de grootste waarheid is. Er is altijd rond ons een verblindend licht. Een licht, dat ons van wereldse zinnen berooft, dat ons verheft in werelden, waarvan een mens niet waagt dromen.

En het is onze wil tot bereiking in de eerste plaats, die ons tegenover dit licht stelt.

Niet wát wij doen is bepalend, maar hoe wij het doen. Zelfs hij, die de dood zoekt van al degenen, die in zichzelf onschuldig en slechts zondaren lijken tegenover leer en wet, kan licht en waarheid vinden, wanneer zijn streven niet is gericht op het "IK", maar op de bereiking van een goddelijke eenheid in het bestaan. Wie deze eenheid zoekt met de volheid van zijn wezen, zal uiteindelijk dit licht vinden en door dit licht verheven worden tot ander, zwaarder, schoner leven.

Er komt een tijd, dat U een andere naam gegeven wordt. Want in deze naam zijt gij mensen. Echter in de nieuwe naam zult gij zijn: Burgers van Gods Rijk. Gods Rijk, dat machtiger en groter is dan Rome. Gods rijk, dat de werelden beheerst, zoals Rome de landen.

Vaak eindigt het aardse pad in lijden. Lijden dat voor U niet bestaat, omdat ik U de vreugde van het licht heerst, maar dat anderen afschrikwekkend lijkt.

Wanneer ge U verzet tegen Uw lot, bedenk: Wie het licht gevonden heeft door zijn streven, wordt verheven boven het aardse lijden. Hij kent andere en nieuwe waarden. En gelijktijdig zal het vuur U verteren. Een vlam, die brandt van binnenuit, verder en verder grijpend, tot zij uiteindelijk Uw wezen heeft omgevormd en ge niet meer kunt zeggen: ziet, dit ben ik. En toch zult ge U bewust zijn.

Er is geen tijd voor hen, die in het licht leven. Er is geen waan voor hen, die in het licht leven. Er is niets, behalve God.

Maar in God zijn alle dingen. Alle dingen, niet zoals de mensen ze kennen en beschouwen, maar in de volmaaktheid, waarin God ze eens geschapen en geuit heeft. Zodra gij Uzelve hebt aangepast bij deze wereld der volmaaktheid, is het einde gekomen van alle lijden en alle pelgrimstocht, van alle verkondiging van leer, van alle worsteling.

Wie zoekt naar de waarheid, zoek met geheel zijn wezen. Niet vragende: Strookt dit met al hetgeen mij gezegd werd? Maar vragende: Strookt dit met de leringen, die ik in mijzelf als waar erken.

Wie zo leeft streeft, zal niet altijd "goed" handelen volgens de inzichten der mensen. Maar deze handelingen zijn niet handelingen der mensen, maar handelingen van een "ik", dat een bewustzijn tracht te openbaren en te uiten aan zichzelf. Deze handelingen zijn het kenteken van een geest, die alles - anderen én zichzelf - wil offeren aan één waarheid.

Wie zo zijn God eert, stelt geen beeld in Zijn plaats en geen waanbeeld of droom voor het leven. Hij zoekt werkelijkheid. Een werkelijkheid wordt hem gegeven, omdat hij zoekt.

Eens heeft de Meester gezegd: "Zoekt en ziet, ge zult vinden".

Ik kan niet anders doen dan U dit herhalen. Maar ik wil er iets bijvoegen: Zoekt met geheel Uw wezen geheel Uw ziel. Vergeet, dat het mogelijk is niet te slagen. Wanneer gij verzekerd zijt, dat gij slagen zult, dan eerst hebt ge in het volle vertrouwen aan God gevraagd: "Geef mij licht". En het licht wordt U gegeven. Verblindend en overweldigend, verscheurend vaak Uw wezen. Maar ook gevend U waarheid.

De strijd der mensen is futiel en profaan. De strijd Gods is heilig. Wie echter de strijd Gods op aarde voort wil dragen of in zich meedragend door de sferen brengen, zal eerst het heilige van zijn streven moeten inzien. Hij zal afstand moeten doen van persoonlijk opzicht en persoonlijk inzicht. Hij zal alles moeten offeren aan de waarheid. En ziet, de waarheid zal hem worden tot hemelrijk. Uit het licht treedt hem tegemoet zijn Meester, die hem leiden zal de laatste strekken des weegs tot een volkomen bewustzijn, een aanschouwen Gods en een omvamen van al het geschapene.

En ik, die dit tot U doe spreken, heb dit beleefd, Wanneer ik terugkeer, dan beperk ik voor een ogenblik de volheid van het bestaan tot een kleinere sfeer of wereld. Maar rond mij blijft een volmaking, die ik in U herboren zou willen zien.

Het is misschien goed vreugdig te leven. Beter is het "waar" te leven. Maar het grootste geluk is: te leven in waarheid.

Dat dit Uw leven, Uw weg en Uw waarheid moge zijn, opdat ook gij de Meester zult ontmoeten op weg en ingaan tot Zijn rijk en Zijn heerlijkheid, van waaruit hij U voert tot de Troon des Vaders. God zij met U.

-o-o-o-o-o-

Goeden middag, vrienden,

Wij zullen dan vandaag proberen om ook een paar kleine wijsheden nader in ogenschouw te nemen. Er bestaan altijd grote verschillen tussen Oost en West. Ik geloof niet, dat deze verschillen ooit geheel kun-

kunnen worden weggenomen en uitgeblust. Toch lijkt het mij goed, dat wij ook iets van onze denkwijze uit het Oosten in het Westen duidelijk de mensen voorleggen, in de hoop, dat zij daaruit kunnen begrijpen, op welke wijze wij het leven zien en ervaren. Nu wil ik vandaag met U spreken over bepaalde gebruiken van meer magische aard.

Het gehele leven van de doorsnee-oosterling wordt mede beheerst door de gedachte aan de magie. Als U gaat kijken in een dessa, dan ziet U meekstal een waringin, waarin een geest woont; waarin een dewa zich openbaart soms. U vindt over het algemeen ook de geleerde, een doekoen, die veelal probeert om naast zijn gewone wijsheden ook bepaalde magische praktijken voortdurend te gebruiken.

Dat de magie het Oosten zoveel nader staat dan het Westen, is te begrijpen. Het leven van de Oosterling is veel meer gebonden geweest aan de natuur tot voor zeer korte tijd, dan in het Westen ooit het geval is geweest. Zelfs in de Middeleeuwen, toen Europa toch veel geloofde aan tovenarij en al wat erbij hoorde, bestond er een sterke wet daartegen, een sterke stroming, op de basis van het Christendom. In het Oosten daarentegen is het verschijnen en werken van geesten normaal.

Wanneer U ziet in de boeken met oude verhalen, dan vindt U daarin voortdurend allerhand figuren en verschijningen, die magisch werken.

U leest van goden, die op aarde dalen. U ziet, hoe zelfs de dieren hun eigen goden hebben. Kortom, de gehele natuur is bezield en verweven met een godenwereld, die op zijn beurt weer afhangt van een Opperste God.

Wanneer men gelooft in één God en verder niets, dan komt men heel snel tot het verwerpen van alle verschijnselen, die niet onmiddellijk als openbaring van die God worden gezien. En de openbaring van de ene God kan dan alleen maar zijn in overeenstemming met de leer, die men "Zijn leer" noemt. Of hij Zijn leer is, doet niet ter zake.

Echter, wanneer wij dicht bij de natuur staan, wanneer ons hele leven is afgestemd op het leven, dat bepaald wordt door de jaargetijden, zodat de moeson, wanneer zij komt, een definitieve verandering in onze levensgewoonten brengt; zodat wij zitten te wachten op het ogenblik, dat de regen ophoudt; wanneer wij de regelmaat zien in de natuur, die vooral in de tropen veel groter is, dan hier in het Westen, in Europa, dan kunnen wij er niet omheen, voortdurend rond ons krachten aan het werk te zien, die wij in ons innerlijk verenigen met goddelijke of demonische machten. En wij gaan ons afvragen: hoe kan dit in verband staan met ons mensen, hoe kunnen wij hiervan gebruik maken. En zo komt men dan tot het goede, maar ook tot de kwade tovenaarspraktijken.

Hier in het Westen weet men veel van de goena-goena, zoals die gebruikt wordt in Indië. Zij is echter een verschijnsel, dat overal - waar ongeveer gelijke omstandigheden bestaan - steeds weer wordt herhaald onder andere namen. De naam verandert - de leer hiervan blijft gelijk. Een het berust op indirect op het begrip van eenheid, dat de laatste tijd door meerdere broeders van onze Orde naar voren is gebracht.

Wanneer ik van U een knipsel heb van een nagel, dan heb ik een deel van Uw lichaam, van Uw lichaamscellen. Ik weet dus, dat dit een deel is van materie, die a.h.w. afgestemd is op U. En wanneer ik deze afstemming aan andere, minder gevormde materie kan opdringen, heb ik een deel van U, een replica van U.

Dan kan ik de magische praktijk gebruiken, die algemeen is: ik kan een waspoppetje maken en ik kan die op het vuur zetten en gedeeltelijk laten smelten. Ik kan dit verbergen in een poppetje van klei. Ik kan het doornagelen, doorboren, waarbij dan de vreemde stralende invloed van g het door mij gebruikte metaal of de door mij gebruikte doornen een storing moeten vormen in het veld, dat rond Uw lichaam heerst.

Ik weet wel, dat over het algemeen, zo technisch als ik op het ogenblik over deze magie spreek, in het Oosten niet wordt gesproken. Maar juist, wanneer ik het in deze termen zeg, zal het U in het Westen nader staan, dunkt mij.

Wanneer ik iemand iets goed wil doen, wel, dan probeer ik alle goede krachten, die in mij zijn en die ik uit de wereld rond mij kan bezweren, af te stemmen op zijn wezen.

Laten we zeggen: U gaat examen doen. U heeft een potlood, dat U heeft gebruikt in nachtelijke uren om er meer te schrijven. Ik neem dit potlood en ik omgeef dit met bepaalde offergaven. Ik breng het tot eenheid met de natuur. Ik gebruik daarvoor b.v. een kleine hagedis; ik gebruik daarvoor bepaalde andere voorwerpen. Ik breng een eenheid tot stand tussen U en de natuur. En ik breng deze generator voor eenheid, die ik gemaakt heb uit dit voorwerp, plus de magische bijgiften en de daarover gesproken bezwering, in Uw buurt. Dan moet de uitstraling daarvan wel onmiddellijk op Uw eigen uitstraling aanspreken.

En wanneer U examen doet en de wereld is één met U, dan zal de wereld U openbaren, wat gij moet weten op dat moment. Gij zult slagen.

Aan één kant is het goed voor Nederland, dat men dergelijke praktijken hier niet gebruikt. Anders zou ongetwijfeld een groot gedeelte van Nederlands tijd niet alleen met examens maar ook met magische bezweringen zijn ingenomen. In het Oosten echter bestaat het examen wat minder en komen andere waarden in de mens meer op de voorgrond. Daarom kan men het daar wel gebruiken.

Het kan op een dergelijke wijze proberen genezing te brengen. De uitstraling der aarde wordt door goede geesten opgevangen, zo gelooft men, en deze goede geesten zijn in staat om ziekten weg te nemen. Zij kunnen de demonen, die vaak storing in de mens hebben veroorzaakt, wegdrijven van die mens en daardoor gezondheid geven. Ligt dat zo ver van Uw eigen psychologie af, die gelooft, dat een verstoring van evenwicht tussen bewustzijn en bovenbewustzijn of onderbewustzijn vele ziekteverschijnselen, zelfs infectieziekten, etc. kan veroorzaken? Ik geloof, dat hier wel degelijk een overeenkomst is. Alleen... het Oosten ziet deze dingen meer eenvoudig en daardoor eigenlijk meer principiëel.

De Westerse mens beziet alles vanuit zichzelf. De Oosterse mens ziet naast zichzelf in de natuur veel onbekende krachten, waar hij niet tegenop kan. Waarmee hij mede moet werken, waarmee hij moet trachten te werken, om zo de normale resultaten te bereiken, die de Westering denkt zelve te kunnen presteren.

Het is ook begrijpelijk, dat wanneer ik eenmaal een gave heb gekregen van de goden, dat ik ze daar dan ook dank voor breng. Denkt U b.v. aan de "rijstbruid", bekende gewoonte uit de oogst van de rijst. Wanneer die rijstbruid wordt gebracht, dan is dat een offer, eigenlijk niet zo zeer aan de rijstgod, als wel aan de aarde en alle geesten, die mede vruchtbaarheid hebben gegeven.

En dan, wanneer een mens vreugde heeft in bepaalde dingen, wanneer het voor de mens aangenaam is, wanneer des avonds de gamelan speelt en de wajang wonderlijke geschiedenissen naar voren brengt, geschiedenissen, die hij kent en waarin hij mee kan leven, dan moet dat voor de goden, wier wereld deze verhalen beschrijven, toch nog wel eens zo aangenaam zijn. Zo kan men dan - zo denkt het Oosten althans - het dienen der goden en het genoegen der mensen verenigen.

Ik kan mij niet begrijpen, waarom het Westen juist deze houding zo vaak verwerpt. De goden - of, als gij wilt, Uw God - heeft deze wereld geschapen. Alle geesten en alle demonen, die leven in de wereld, zijn voortgekomen uit deze, Uwe God. Gij moet - wilt gij met die God goede vrienden zijn - goede vrienden zijn met Zijn schepselen, of zij nu demonen of goden zijn.

De demon kunt gij vrezen, want de demon wil gerespecteerd worden. Wanneer gij U tegen een demon verzet, komt gij in conflict met de gehele godenwereld. Het is dus Uw taak om met de demon zoveel mogelijk goede vrienden te zijn en anderzijds niet de goedegeesten tot vijanden maken. Dit geldt voor geheel Azië en reikt zelfs tot ver in de tegenwoordige Moslimlanden.

Ook de moderne Moslim heeft nog zijn eigen symbolen, zijn eigen magische rituelen en praktijken. Ook hij kent nog de beheerste dans; ook hij kent nog de magische betekenis van het gebaar. Wanneer ge de inventatie hoort van één, die de Koran zingt, dan weet U zelf, dat hier iets gebeurt, dat verder gaat dan alleen maar een voorlezen. De tonen, die worden uitgeroepen zelfs wanneer de muezzin roept, is altijd weer een magisch werken, een zich afstemmen op de mensheid, een zich afstemmen op de wereld van de geest.

Het Oosten begrijpt, dat er iets moet zijn, dat een verbinding vormt tussen de onstoffelijke wereld en de wereld van de stof. Het Westen tracht deze bemiddeling voor zichzelf te vinden. Dat is echter zeer omslachtig. De Oosterling zegt: Waarom zou ik leren schrijven, wanneer een schrijver voor een kleine som die enkele brief, die ik schrijven moet, voor mij uitschrijft? Mooi geformuleerd en volledig in orde? Waarom zou ik jaren gaan studeren om iets te bereiken, wat een ander voor mij kan doen? Wanneer ik datgene, wat mijn specialiteit is, werkelijk beheers, dan ben ik al heel ver weg; dan kan ik al heel veel presteren.

Het Westen neemt daar geen genoegen mee. Het Westen zegt: "Mens, je moet zelf presteren. Je moet zelf alles doen". Voor het Oosten misschien een zeer nuttige raadgeving, want het Oosten laat vaak te veel aan anderen over. Maar dat heemt niet weg, dat, terwijl het Westen probeert zelf tot zijn God te komen of vervalt in een formalistische godsdienst, waarbij uiterlijke, stoffelijke verschijnselen de plaats innemen van het godsdienstig beleven, voor het Oosten alleen bestaat het magisch contact tussen de Goden gelegd door een bevoegd persoon, waardoor ook de mens zelf mede wordt betrokken in de band van deze goden.

Wanneer U ooit een bezweefing hebt meegemaakt, zoals die wordt uitgesproken, dan zult U iets gevoeld hebben van dit huiveringwekkend contact tussen mens, goede goden, kwade goden en geesten. Dan zult ge ook begrijpen, waarom de natuur leeft. Omdat de natuur voor ons een levende werkelijkheid is en niet alleen maar iets, dat je exploiteren moet of bewonderen.

Wanneer U over het veld gaat en U ziet graan staan, dan denkt U aan voedsel, U denkt aan prijzen, U zegt: "De oogst staat mooi, het is een mooi gezicht". De Oosterling, wanneer die gaat door een veld, dat de rijpheid nadert, dan voelt hij daarin de krachten van de geesten. Dan ziet hij in de kleine rijstvogels, die komen aanvliegen, die steeds weer verstoord worden door het eentonig geroep van de wachter, het gerammel van de blikjes, eigenlijk een strijd tussen twee verschillende factoren: de geest van de vogels, die voor zich de oogst opeist en de geest der aarde, die de vruchtbaarheid baart en tezamen met de god van het ras, dat geteelt wordt (de rijst of wat dan ook), eigenlijk de mensheid een geschenk geeft.

Hij ziet in het komen van de regen wel degelijk een strijd. Wanneer de moesson komt, voorafgegaan door de grote onweers, dan ziet hij in deze hemelse strijd wel degelijk een invloed tussen geestelijke factoren, zo goed als stoffelijke. Het Oosten leeft in een wereld, waarin stof en geest voortdurend met elkaar verknoopt en verweven zijn. De Westering tracht de werelden van stof en geest van elkaar te scheiden. Dat is het zeer grote verschil.

Dan is er verder nog iets, dat het Westen misschien vreemd voorkomt. Wanneer wij de overleveringen horen en de legenden, dan leven zij voor ons. Als de kinderen opgroeien, dan gaan zij tot een van de ouderen van de dessa, van hun woonplaats en worden daar onderricht in al datgene, wat voor het volk waardevol en belangrijk is. Wanneer U hoort over de helden, die gestreden hebben met demonen, wanneer U hoort over degenen, die verheven worden tot eenheid een semi-goddelijke status, wanneer U hoort over huwelijken der goden en over bedrog der goden, dan denkt gij aan een onwerkelijke wereld. Die wereld ligt ver van U af.

Maar voor die kinderen - en ook later voor de mensen - zijn de goden en de helden werkelijker dan voor U de stripverhalen, waaraan het Westen zich zo gaarne te buiten gaat. Zij zijn reëler dan voor U Uw dromer over - hoe heet hij - Flash Gordon - die naar Mars gaat. Ze zijn werkelijker dan de verhalen over wereldregeriggen, Zij zijn veel werkelijker, dan alle verslagen van de UNO, die U misschien leest of publiceren laat.

Goden zijn dingen, die altijd vlak bij je zijn. Wanneer men met een Oosterling spreekt over UNO, spreekt over defensie, spreekt over gebieden, die onder-ontwikkeld zijn, dan wil hij gaarne accepteren, wat daaruit voortkomt. Maar het is hem allemaal zo verweg, tenzij het bij hem thuis komt. Hij kan zich de toestanden aan de andere kant van de wereld maar slecht voorstellen. Wanneer iemand terugkomt van een grote bedevaart en hij vertelt daarover, dan is het meer, of hij een sprookje vertelt; een sprookje, dat je misschien zelf ook eens zult beleven.

De verhalen over goden, de legenden over de grote wijzen, ze zijn veel werkelijker. Zij leven a.h.w. in je hart en zij betekenen voor jou een realiteit. Iets, wat voortdurend rond je is en wat zich rond je afspeelt. Iets, waar je in kunt opgaan. Waar je soms - in gedachten verzonken - een vers over zegt of woorden improviseert op een lied. Daar leef je mee.

Het Westen leeft met zijn UNO, met zijn defensie, met zijn parlementsvergaderingen. Het Oosten leeft - tot voor kort - alleen met zijn goden. Zelfs nu de politiek is gekomen, is zij geworden tot een element dat het goddelijke haast vervangt in vele momenten. Iets, dat op hetzelfde peil staat als deze wonderlijke geestelijke dingen.

Dan zegt men: "De Oosterling is hartstochtelijk. De Oosterling is onredelijk". De Oosterling denkt anders dan de Westerse mens. De Oosterling interpreteert elk begrip, dat het Westen hem geleerd heeft, niet Westers, maar in overeenstemming met zijn eigen goden - en demonen wereld.

Wanneer het Westen komt en zijn vaak zo koude leer brengt, dan zal de Oosterling dat wel aanvaarden, maar hij moet het anders gaan interpreteren. Het is voor hem niet op Westerse wijze te beleven en te doorleven.

Wanneer U een Christen maakt, b.v./in de Kei veel is gebeurd, de Kei-eilanden, dan zien wij het eigenaardige verschijnsel, dat deze mensen goede Christenen zijn, beter dan de Westeringen, maar dat de voorstellingswijze, waarin dat Christendom leeft in hen, een andere is, dan zelfs de missionaris, die dat verkondigt, of de prediker,

zich realiseert.

Want voor hen in Jezus een mens van hun volk, die gewoond heeft in een naburige dessa. Voor hen zijn koningen niets anders dan de keline heersers, die nog niet lang geleden vanuit hun kratons de wacht hielden over het land en hun rechten vroegen en hun arbeidsdienst. Herodus is niets anders dan een tyran, die zij zo vaak gekend hebben in de geschiedenis van hun volk. De Romeinen, ach, dat zijn de Nederlanders, die zoveel diensten hebben gevraagd in het begin en zo vaak de trots van het volk gekwetst hebben.

Het leeft in hun eigen wereld. Ze zetten het om in de eigen termen van datgene, dat hun volk ervaren en gekend heeft. Ze doen dit veel sterker dan de Europeaan, die minder emotioneel daarmee verknoot is.

De Europeaan wil dat wel aannemen; hij kleedt de dingen misschien in de gewaden van zijn tijd, omdat dit zijn voorstelling is. Maar hij gelooft er in als iets, dat verweg ligt. Voor de Oosterling kan er niets bestaan, dat ver weg is. Ja, misschien de reële dingen. Dingen van Uw wereld, van het Westen. De Westerling, die daar woont op de plan tage, kan voor de arbeider daar verder weg zijn dan zijn goden, die hij nooit gezien heeft.

En dan... de vreugde van het leven. De Westerling is altijd bezig met gisteren of morgen. De Oosterling leeft in het heden. Heeft hij van daag geld, dan geven wij vandaag uit. Hebben wij vandaag armoede, dan zoeken wij vandaag steun en troost. Niet morgen. Niet gisteren.

Dat komt ook weer in het magisch principe tto uiting. De Westerling zegt: "Ik moet een magisch product hebben en dat moet onmiddellijk functionneren. Dat moet bij herhaling op dezelfde wijze functionneren. De Oosterling zegt: "Neen, Wanneer ik dat wil doen, heb ik mijn eigen middelen. Dan neem ik wat bamboesplinters, wat gemalen glas, want anders "dan vergiftig ik iemand. Of ik neem een kris en ik loop amok."

Maar wanneer het komt op de geestelijke elementen van het magische, dan is het voldoende voor de Oosterling, dat hij deze magische daad heeft gesteld. Hij herhaalt ze keer op keer. Hij vraagt zich niet af: "Zal dat resultaat hebben"? Nu doe ik dat en nu heeft het resultaat. Zie ik dat niet, o, dan is het zeker voorbij gegaan. Morgen komt het weer. "

Daarom bereikt hij magisch veel meer dan de Westerling. Elke bereiking, die het resultaat is van dit geduld, dat gebaseerd is op het elk ogenblik opnieuw beleven van de waarde van het magisch gebeuren, dan wordt deze tendenz in de Oosterling zeer versterkt.

Tot zelfs zijn politieke vergaderingen en rellies(?) in de laatste tijd hebben vaak een karakter, dat in zich magisch is. De bijeenkomst is niet alleen maar een luisteren naar argumenten, een je laten opzwepen door een redenaar. Het is een uitdrukking van magische eenwording van eenheid. Het is een beleven, dat ver buiten woorden en begrippen omgaat

En omdat dat, mijne vrienden, voor het Westen zo vreemd is, zal de Oosterling door het Westen niet gemakkelijk begrepen worden. Zelfs de-gene, die daar dichterbij komen, die aanvuelen, dat er een waarheid moet zijn, die West en Oost verenigt, begrijpen nog niet goed, welke

waarheden dit moeten zijn. Het Westen kan met zijn benadering van het esoterische, vanuit eigen werkelijkheid, het projecteren van deze waarden in eigen dagelijks leven, het Oosten nader komen. Maar zelfs wanneer zij gelijk denken, zullen zij zich op verschillende principes baseren.

Het Osten zal uitgaan van de invloeden van de wereld rond het "Ik", de Westerling zal vanuit het "ik" de wereld en de geesten rond zich beïnvloeden. Er is dus een principiële verschil, dat niet kan worden weggenomen.

Toch heeft het Oosten één grote waarheid te bieden aan het Westen - wanneer het Westen deze wil aanvaarden, n.l. dat alle dingen leven. Dat er niets is, waar men niet op behoeft te letten. Een oude pot kan evenzeer als een oud wapen poesaka worden, heilig worden. Het kan een stem krijgen, kan meespreken met de mensen, leven. Niet omdat er een kracht in gaat wonen zonder meer. Maar omdat door het voortdurende leven met de mensen samen in alle voorwerpen iets geboren doet worden, dat hen voor die mensen belangrijk maakt. Hen doet spreken. Wanneer geslachten lang daarmee rekening wordt gehouden, dan krijgen deze heilige zaken werkelijk stem. Dan hebben ze wat te zeggen aan de mensheid.

U begrijpt, dat al deze dingen tezamen voor het Westen belangrijk kunnen zijn.

Want het Westen, dat zo materialistisch denkt, leeft met grote voorwerpen samen, met machines, die zeer ingewikkeld zijn. Wanneer het Westen begrijpt, dat in de dingen, die U rond U heeft, Uw persoon-

Uw persoonlijkheid eerst leeft, maar daarna, in de loop der tijden, deze dingen een eigen persoonlijkheid verwerven, dan zal men veel meer kunnen bereiken. Men zou zich gaan richten tot de persoonlijkheid van de machine, in plaats van tot zijn technische gegevens. Men zou zich gaan richten tot de persoonlijkheid van de omgeving, in plaats van alleen maar te trachten zichzelf uit te drukken in een omgeving, die men als dood of waardeloos ziet, zolang het "ik" er niet is om ze te bezielen.

Alle dingen leven. Dat zegt het Oosten tegen het Westen. Wanneer het Westen dat wil begrijpen, dan zal het juist door dit begrip van het leven aller dingen, de goddelijke waarheden naderbij komen en ook tevens het begrip van de medemens, die uiteindelijk toch zo verwant zijn aan het Westers ras.

Met deze kleine beschouwing wil ik dan mijn deeltje voor deze bijeenkomst weer gaan besluiten. Wanneer U vindt, dat ik op een andere wijze of over andere onderwerpen moet spreken, kunt U mij dat altijd zeggen. Ik wil daar gaarne rekening mede houden. Maar wanneer ik spreek over deze dingen, dan spreek ik uit het diepst van mijn wezen en mijn hart. En moge de taal misschien vol fouten zijn en moge misschien de gedachten U wel wat vreemd voorkomen soms, geloof mij, ik ben niet alleen, wanneer ik zo spreek. Want al ben ik ook ver boven de stof gekomen reeds, in mij leeft nog iets van hetzelfde, wat ik op aarde heb gekend, daar dit mijn laatste bewustzijn is.

Voor mij leeft de wereld rond mij altijd, of ik ze ken of niet. Ik ben altijd verbonden met onzichtbare machten, Zij zijn reëler dan al hetgeen ik rond mij denk te zien. Daarom spreek ik zo. Ik dank U voor Uwe aandacht. Goeden middag.

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

Goeden middag, vrienden,

Wij zullen dan de bijeenkomst gaan besluiten met een korte overpeining aan de hand van een onderwerp, dat U zelf kunt stellen.

(Ja, het is morgen dierendag. Zoudt U iets willen zeggen over onze verhouding tot de dieren of over de dieren?)

Over de dieren.

Er is een groot gezin. Boven dit gezin staat de Vader, Deze Vader heeft rond zich de oudere broeders en zusters : de sterren en planeten. En elk deze planeten en sterren heeft te zorgen voor de kleinere leden der familie.

Er zijn er, die wat ouder en wijzer zijn. Die noemt men op Uw wereld: mensen. Er zijn er, die wat jonger zijn en wat minder ervaren. Gij noemt ze de dieren. Er zijn er, die pas hun ontwikkeling beginnen. Gij noemt ze planten. Dan zijn er nog zeer velen, die - nauw geboren - een eerste bewustzijn van het leven zoeken. Gij noemt het materie, gij noemt het viriën, eëncellige wezens. Want al deze dingen, geboren uit dezelfde kracht zijn een.

Wat is de taak van een broeder en zuster tegenover zijn broeders en zusters? O zeker, men behoeft niet alles te accepteren, wat de broeders en zusters U voorleggen. Gij moogt rustig Uw eigen weg gaan. Want ge zijt een persoonlijk wezen met een persoonlijk leven. Maar zolang zij U niet bedreigen, zolang zij U Uw leven laten, zult ge toch ook verplicht zijn om hen te helpen hun eigen leven te leven.

De dieren zijn de jongeren, de mensen de ouderen. Dat wil zeggen, dat de mens de verantwoording heeft tegenover het dier. Dat mag men niet sentimenteel gaan bezien. Want uiteindelijk gaat het hier niet om één mens en één dier; maar gaat het om rassen en rassen. Rassen mensen, rassen dieren. Heel vaak bestaat er Tussen mens en dier een strijd. Heel vaak moet de een zich voor de ander opofferen, omdat dat niet anders gaat.

Voor het dier is het offer, dat het niet begrijpt, niet zo zwaar, als de mens vaak aanneemt. Wanneer het aanvoelt, dat er een reden achter zit, dan kan het de dingen verwerken. Want voor geestelijke stromingen, voor stemmingen, zijn de jongere kinderen vaak veel ontvankelijker dan de ouderen. Ook wanneer ze er schijnbaar minder acht op slaan.

Zo gaat het met het dier. Het dier begrijpt de mensen en kan van de mensen veel verdragen, wat de mensen zelf wreed vinden tegenover het dier. Maar één ding kan het dier van de mens niet verdragen. Dat is een houding waaruit angst, haat of liefdeloosheid spreekt. Want zoals de jongere broeders en zusters steun zoeken bij de ouderen, zo zoekt een groot gedeelte van het dierenrijk steun bij de mensen. Ook de wilde dieren. De wilde dieren, die op een afstand blijven van de mensen als zodanig, maar die hun leven geheel hebben gebaseerd op de levensgewoonte van het menselijk ras.

Wij zien hoe de dieren niet alleen zich aanpassen aan de mensen, maar vaak zelfs delen van hun gewoonten en gebruiken overnemen. Als-of ze die mens bewonderen.

Aan de andere kant zien wij, hoe vele dieren de mens haten. Niet omdat hij een mens is. Omdat hij zich als een meedogenloze vijand heeft doen kennen. Wanneer zij een mens ontmoeten, is hun eerste reactie: vijandigheid. Maar ontmoet de mens, de wijzere, hen met begrip, met liefde, dan zal vaak de strijd niet worden voortgezet. Zij vragen U niet als vijanden te kennen. Zij voelen onbewust meer van de eenheid, die ook de jacht en dood insluit, dan de mens.

Het dier is minder bang om te sterven dan de mens. Het dier is meer gehard in zijn lijden. Toch is het dier dankbaar voor alle liefde, omdat de liefde niet betekent voor het dier: een vervanging van lijden of een vervanging voor dood, maar een waarde, die reden en doel geeft aan het totaal van lijden en dood.

Wanneer de mens deze eenheid kan begrijpen, wanneer de mens kan aanvoelen, hoe in werkelijkheid gevoelens bepalend zijn, de wijze waarop de wereld van dieren en mensen elkaar ontmoeten, dan zal hij ook iets begrijpen van het goddelijk bestel, waarin steeds weer nieuwe delen van het goddelijk geschapene komen tot bewustzijn en daarmee tot het dragen van verantwoording tegenover minder bewuste.

Gij vraagt mij om te mediteren over de houding, die wij moeten hebben tegenover het dier. Hoe kan ik U dit anders uitdrukken dan door te zeggen: Gij mensen hebt bewustzijn: ge hebt verantwoording. Gij mensen hebt aanzien der aarde veranderd en ge hebt grenzen geschapen, waar het dier ze nooit gekend heeft, Gij zelve zult moeten voortbestaan. Maar is het goed voort te bestaan ten koste van het lijden van anderen?

Veel lijden kan U niet beroeren: het staat te laag onder U. Het insect heeft U weinig te zeggen. Het zoekt zijn wegen bij het lagere dier. Maar het zoogdier, dat zo dicht bij U staat. Ja zelfs een deel der reptielen, die uiteindelijk ook gelijk met de mens ontwikkeld, soms dicht bij de mens komen te staan in hun bewustzijn en aanvaarding en bevattings. Deze zien naar U op en daarvoor zijt gij verantwoordelijk.

Het is Uw taak om zelf te leven. Het is niet goed, dat het meer bewuste ten onder gaat ten bate van het onbewuste, tenzij dit offer vrijwillig en volledig gebracht kan worden uit eigen wil, voorziende alle consequenties van dien.

Zolang gij de noodzaak van het offer niet in U gevoelt, is het goed voor U om tegenover het dier de meerdere te blijven en U zelve het belangrijkst te achten. Maar gij moet ook begrijpen, dat het feit, dat gij het belangrijkste zijt, het voor U nog niet verantwoord maakt, om een dier te doen lijden, te misachten, te haten, kortom ongelukkig te maken en de wereld van het kleine bewustzijn te maken tot een hel, die- wanneer het dier er uit vlucht - alleen achterlaat: minachting of een haat tegen het hoger staande.

Het is Uw taak de onbewuste geest, die in de dieren leeft, te helpen bewust te worden. Het is Uw taak om in dit grote gezin, waarin andere, machtiger persoonlijkheden trachten U tot bewustzijn te brengen, ook zelve de gave van het bewustzijn te geven (voor zover ge daartoe in staat zijt), aan al degenen, die gij bereiken kunt van de jongere rassen, van de minder bewuste geesten.

Zo kunt gij Uw taak vervullen tegenover de Schepping, de Schepper en U zelve. Want al wat gij geeft, ook wanneer gij het geeft aan de wereld van het dier, betekent een verrijking van Uw innerlijk. Geloof mij, de liefde, die gij het dier geeft, wordt wel betaald. Datgene, wat gij aan het dier als rechtvaardigheid schenkt volgens Uw beste weten, brengt U groter bewustzijn en meerdere waarde rechtvaardigheid in Uw eigen bestaan. Het kleine en onbelangrijke kan vaak de sleutel zijn tot hogere werelden.

De legende zegt, dat er eens een geest werd verbannen tot het diepste duister door de eeuwige duistere rechter. Toen kwam er één wezen, een verwaarloosde, rode kat voor de rechter en zei: "Ik vraag deze mens als mijn recht".

Toen vroeg de rechter: "waarom"?

Het dier antwoordde: "Ziet, deze mens was verlaten en gehaat en ik was verlaten en gehaat. Hij heeft niet op mijn haat gelt. Hij heeft me verbonden, toen ik ziek was en had moeten sterven. Hij heeft mij gevoed toen ik verhongerde; hij heeft mij vriendschap gegeven in mijn eenzaamheid. Ik vraag het als mijn recht, dat deze mens met mij zij".

De sferen van de bewuste dieren zijn niet zo hoog als die van de bewuste mensen. Maar zij zijn een paradijs en hemel, vergeleken met de duisternis, waarin een mens, die verworpen is, kan afdalen.

Zo werd deze mens vrede gegeven, totdat hij, herboren op aarde, opnieuw zal trachten zijn bewustzijn te vergroten en in te gaan in de lichtende wereld der mensen.

Dit is een legende, een verhaal. Maar er zit waarheid in. Al wat gij doet voor de wereld buiten U, krijgt ge terug. En het kleine, haast onbeachte, kan voor een ander van zo grote beduiding en betekenis zijn, dat het een ander Uw redding betekent. Uw redding uit een geestelijke nood, die groter is dan een stoffelijke nood, hoe groot ge U die ook voorstelt.

Zo wees U bewust van de geestelijke band, die al het geschapenen bindt. Tracht uit deze eenheid voor Uzelf te distilleren een gedrag, dat is vol van liefde, rechtvaardig en edel, het "ik" handhavend, maar al het andere beschermend, zover dit mogelijk is. Ik geloof, dat ge dan zeer zeker zult hebben volbracht, wat van U verwacht wordt als de oudere. De goedkeuring van degenen, die U leiden, zal U niet onthouden worden.

De verdienste, die ge U verworven hebt, zal U een hernieuwd bewustzijn en een grote vreugde betekenen in de werelden, waarin men niet meer spreekt van mens en dier, maar van ouderen en jongeren.

Ik hoop, dat deze overweging U waardig genoeg lijkt om hiermee deze bijeenkomst te besluiten. Ik kan er slechts dit aan toevoegen:

"Oneindig is het al en vele zijn de ~~normen~~- vormen,

Die leven in dat al volgens de eigen normen,

En zoeken naar hetgeen, dat eens bewustzijn brengen zal.

Mens en dier, geest en stof,

Zoeken al dezelfde weg;

Gaan dezelfde nauwe steg

Over afgrond van de haat,

Naar het grote Koninkrijk,

Waarin de liefde allen, allen

De grootste vreugde delen laat."

En daarmee, vrienden, wens ik U verder een aangename Zondag, een gezegende Zondag en geef ik U het médium vrij.